

Scrisoare Duhovnicescă

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XX, NR.5(229)/2016

BULETIN DE INFORMAȚII

MAI 2016

Învierea Domnului, Înviere a discernământului și responsabilității în familie și comunitate

Una dintre cele mai frumoase teme ale Săptămânii Sfințelor Pătimiri și a slujbei de Înviere o reprezintă tema Ospățului. Cina Domnului, Cina cea de Taină este misterioasă nu prin ritualul ei, prin structura gastronomică, sau prin coloritul cadrului și al invitaților. Ea este tainică pentru că transmite tuturor Taina Vieții: „Și aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis” (Ioan 17, 3). Bucuria cunoașterii unei astfel de taine trebuie împărtășită, trebuie transmisă celor dragi, ca toți să își ia seva veșniciei din ea. La masa ospățului stau deopotrivă adulții și copiii, fiecare cu gândurile, grijile și perspectivele lor pentru taina ce le este pusă înaintea. Nu este ușor să înțeleagă pruncii că la Cina Domnului, îl primesc pe Hristos pentru veșnicie, când ei abia înțeleg ce înseamnă viitorul maturității sau al bătrâneții. Nu pot fi condamnați dacă au o percepție particulară a relației cu Hristos, altfel decât o fac adulții. Hristosul copiilor sau adolescenților are aceleași griji ca ei, e prietenul lor și nu doar Domnul lor. De aceea părtășia cu Hristos este mai intensă și mai puternic formatoare atunci când trăiești Învierea din copilărie cu toți ai casei, în jurul mesei. Mai întâi în jurul mesei sfinte de la biserică și apoi în jurul celei festive de acasă.

Înainte de a începe Postul Mare, mi-am vizitat bătrânii mei părinți în satul meu natal năsăudean, de la poalele Munților Țibleș. Cu acest prilej, i-am adunat pe copiii din împrejurimi, la casa mea părintească, oferindu-le, odată cu inima mea, câteva daruri de

suflet. Împărtășindu-mă din bucuria copilăriei lor, mi-au mărturisit, printre altele, că sunt ascultători și iubitori față de părinții lor. În acea clipă, un copilăș cu vocea stinsă de durere a spus timid:

-Eu nu am am părinți!

-Cum nu ai părinți? I-am întrebat cu uimire, privindu-i ochii săi blajini și înlăcrimați.

-Sunt orfan și nici nu sunt botezat.

Cuprinzându-l cu toată dragostea mea părintească, am aflat că micuțul Gavriil a fost abandonat de părinții săi în pruncie, iar în localitate se stabilise de curând, dimpreună cu sărmanii săi bunici. Dumnezeu ne-a ajutat ca acest copilăș să fie luat în grijă de o familie credințioasă, iar în zilele premergătoare Sfințelor Paști, am reușit să-l și botez în biserica satului meu natal, fiind obladuit prin dragostea și grija noastră. Nu l-am lăsat să rămână orfan, al nimănui, așa cum nu îi lăsam neajutorați nici pe alți copilăși săraci, străduindu-ne să îi sprijinim prin bruma noastră de milostenie.

După cum vă este cunoscut, am inițiat proiectul „Burse pentru copiii săraci din România” cu scopul de ajuta lunar un număr cât mai mare de copii din țară. Deja s-au întocmit fișe sociale pentru copiii din zona Copșa Mică aflați în dificultate financiară, iar Episcopia Ortodoxă Română a Europei de Nord a deschis un cont special, dedicat strănerii de fonduri pentru sprijinirea acestor copii. Sumele adunate în acest cont sunt virate lunar, prin centrul misionar-filantropic din Valea Viilor, magazinelor de unde copiii bursieri își cumpără cele necesare, pe bază de bonuri. În felul acesta suntem siguri că banii sunt folosiți cum trebuie.

Facem un apel la toți credincioșii din Europa de Nord și la toți oamenii de bine să susțină acest proiect, fie prin sume regulate, fie prin donații sporadice. De pildă, în localitatea Valea Viilor, pe lângă ajutorul financiar lunar, copiii care provin din familii cu dificultăți financiare pot beneficia de o masă gratuită la cantina bisericii. Tot aici, profesori voluntari desfășoară un program de *after-school*, ajutându-i pe acești copii, după ce au servit o masă caldă, să-și facă temele, dorindu-se ca prin educație, sărmanii copii să iasă din sărăcie și să nu devină victime ale imoralității și delincvenței juvenile.

Urmând modelul iubirii și lucrării Preasfintei Treimi în familie, prin care ne regăsim ca fii, frați și părinți, trebuie să ne așezăm pe vechile fundamente ale educației familiale, care orientau copiii spre veșnicie, prin regulile sociale ale comunității, în care principiul major îl reprezenta frica de Dumnezeu și rușinea de oameni. Frica de

Dumnezeu nu terorizează, ci invită la reponsabilitate, ca nu cumva să trădăm iubirea Lui. Rușinea de oameni înseamnă în primul rând a nu necinsti numele bun dobândit ca zestre peste generații, dar și a nu-ți crăpa obrazul de rușine pentru o faptă necugetată. Provocările pe care le trăiesc azi mulți din românii plecați la muncă, departe de țară și de casă, provocări la adresa propriei identități, credințe și nu în ultimul rând la adresa familiei, erau nebănuite cu câțiva ani în urmă. Materialismul și puterea de a ne acoperi necesarul cotidian din câștigul realizat, ne imprimă sentimentul că noi suntem cei care am realizat toate cele pe care le avem, prin propriile noastre puteri, fără ca Dumnezeu să mai fie acolo. Din acest punct, mai târziu, societatea occidentală normalizează relațiile noastre cu Dumnezeu prin autosuficiență și independență. Gândiți-vă ce presiune este în inima pruncilor, a copiilor care încă au nevoie de repere ferme și valori perene în veacurile acestea relativiste ale modernității târzii.

Pentru aceștia, dar și pentru părinți, evenimentul major al zilei trebuie să fie adunarea familiei împreună în jurul mesei, ca o prelungire a Cinei de Taină în Casele noastre, luminate de lumina Învierii. Odinioară dar pe alocuri și în prezent, întoarcerea de la biserică către casă, în noaptea Învierii, avea un caracter ritual: întreaga familie venea pe calea către casă, cu tatăl și mama în frunte, ocrotind lumânarea în căușul palmei ca să nu se stingă și însemnând cu lumânarea o cruce la pragul de sus sau pe grinda din crucea casei, dându-se apoi tonul mesei festive prin consumarea din merindele pascale, binecuvântate, aduse în coș de la biserică, în dialogul repetat cu fiecare, al binețelor sfinte: *Hristos a înviat! Adevărat a înviat!*

Cu toții ați auzit de situațiile dureroase pe care unele familii din Norvegia le-au avut anul trecut și anul acesta, când copiii le-au fost luați de sistemul de protecție a copilului până la lămurirea situației sau dovedirea nevinovăției părinților. Trăim în aceste țări în care trebuie să ne supunem

regulilor societății, iar riscul repetării unor evenimentelor ca acelea pe care le cunoașteți deja este mai mare aici ca în alte părți. Acum conștientizăm cu mai multă putere cât de important este să le oferim copiilor nu doar stabilitate materială, construită pe tiparele societății occidentale, ci să cultivăm în ei sămânța lui Hristos.

Azi, chiar și acest lucru pare foarte greu, în virtutea corectitudinii politice și a privatizării religiei. Poți să crezi în ce vrei, dar să nu deranjezi pe alții cu asta. Din păcate, fundamentele creștine care au stat la baza societății europene au fost demult uitate și în virtutea multiculturalismului, putem amesteca credința creștină într-un complex de multe idei și practici religioase care să nu impiețeze cu nimic moda vieții, valoroasă prin materialism și așazisa egalitate de șanse.

Trebuie să fim cu toții conștienți că adevăratele valori sunt cele pe care le primește pruncul la Ospățul Domnului, la Cina cea de Taină și, ca un reflex firesc, la Cina din familia creștină autentică. Sărbătoarea Sfințelor Paști este un binecuvântat prilej de regăsire la masa familiei, însă trebuie să înțelegem că ea are loc nu doar o dată pe an ci în fiecare duminică. Dumnezeiasca Liturghie, Ospățul tainic din fiecare duminică reactualizează Învierea, ca act istoric și realitate concretă.

La ce folos să ne bucurăm doar noi acum de Înviere, dacă nu învățăm să ne bucurăm în familia noastră, cu soții sau soțiile, cu fiii și fiicele noastre în fiecare zi! Statornicirea într-o simplă viață de consum, în care mintea noastră este golită de sensul existenței, de Hristos cel Răstignit și Înviat, nu reprezintă o Înviere, ci o rutină a căutărilor de sens, fără dulceața credinței și a veșniciei.

Vă îndemn, așadar, ca bucuria acestei Sfinte Lumini pe care ați primit-o acum în mâini, să o transmiteți celor din jur și în primul rând copiilor, prin dragostea și credința dumneavoastră, prin rugăciunea și tradiția strămoșească, într-un cuvânt prin Hristos cel Înviat în fiecare dintre noi, cei transformați în

fiecare zi, prin încercările și greutățile vieții. Lumina Sfântă să se așeze în inimile noastre ca din lumină să luminăm și celor care sunt în suferințe, nevoi și căutare de sine, în însingurare și neputință.

Părintele Episcop Macarie Drăgoi

Orizontul deschis al Învierii

Umblând pe străzile vieții deseori omul se întrebă cu neliniște: «De unde vin și unde mă duc?» Viața umană este într-adevăr scurtă ca și o strajă a nopții, ca și floarea câmpului care dimineața înflorește și seara se ofiește (cf. Psalmul 89, 4.6). Există o viață dincolo de aceasta pământească? Există posibilitatea unei existențe fericite din plin, nu ca aceasta pământească oprimată de multe greutăți și dureri?

Este o întrebare care traversează toate secolele. Când sfântul Pavel îndrăznise să vestească atenienilor învierea morților, câțiva l-au luat în răs, iar alții au plecat dezamăgiți spunând că asupra acestui argument îl vor auzi altă dată... (cf. Fapte 17). Scriind Corintenilor, el caută să explice cu imaginea unei sămânțe care moare și încolțește în așa fel că "omul pământesc" devine "omul ceresc", omul natural devine omul duhovnicesc (cf. I Corinteni 15, 46-49). Dar rămâne o taină de nepătruns, de neînțeles, pentru cine se afundă într-o societate materialistă și vede în jurul său doar o căutate spasmică de a se bucura cât mai mult în această viață.

De ce să ne mirăm atunci de masacrul care se face din viața proprie și a altora când suntem subjuogați logicii de a poseda pentru a stăpâni și a ne bucura? Dacă viața durează așa de puțin, atunci trebuie să o storci ca și o fructă, iar când nu mai are deloc suc, se poate arunca. A crede în viața veșnică nu este oare o nevoie de nesuprimat? Și totuși nu se poate crede doar pentru a avea mângâiere; vom fi într-adevăr mângâiați doar dacă vom crede în înviere. Tocmai această certitudine a credinței schimbă culoarea și gustul existenței, care privită prin perspectiva veșniciei dobândește o va-

loare de neprețuit, chiar dacă ar avea durată unei singure zile. De aceea o mamă, de exemplu, poate să riște totul numai ca să ducă la bun sfârșit o sarcină foarte dificilă; boala însăși și orice fel de suferință devin experiența acelei iubire așa de mare care L-a împins pe Iisus pe Cruce și care a coincis cu slăvirea Sa. A crede în înviere este fundamental pentru alegerile modului nostru de a trăi. Cine merge cu orizontul închis asupra a ceea ce este trecător, percepe viața ca și un mers de neevitat spre un sfârșit; cine însă merge cu orizontul deschis asupra a ceea ce este veșnic, percepe viața ca și o dorință spre plinătate, ca și un fluviu care se va revărsa într-un ocean.

În fața realităților "lumii de dincolo" atunci cele pământești devin relative, iar sufletul nostru va experimenta bucuria Adevărului care ne va face să devenim liberi în iubirea cea veșnică.

“Noutatea ” Paștelui

În societatea noastră materialistă și de consum, pentru foarte mulți, sărbătorile creștine s-au păgânizat progresiv.

Astfel Nașterea Domnului - Crăciunul a devenit sărbătoarea "cadourilor" și ale "meselor îmbelșugate", iar Paștele a devenit ocazia unui "început" al vacanțelor estive.

Lumea începe să meargă cu frenetă de la un loc la altul, cât mai departe posibil, împinsă de o nevoie de nestăpânit de a ieși din obișnuit, de a găsi spații noi, de a face experiențe noi. În realitate astfel de ieșiri sunt un a rămâne închiși înăuntrul spațiului propriului eu, un spațiu extrem de strâmt care nu permite de a vedea niciun orizont nici uman nici transcendent.

Omul are într-adevăr nevoie să iasă, dar înainte de toate trebuie să iasă din sine, de la sclavia orgoliului și al egoismului propriu, pentru a putea să se întâlnească – pe pământul promis al adevăratei libertăți – cu un Tu al iubirii cu care să facă comuniune. Este chiar Sfintele Paști care-l face pe om să îndeplinească această "trece-

re" eliberatoare, dându-i posibilitatea de a se reînnoi continuu – depășind acea rutină al cotidianului – trecând în dimensiunea nesfârșită a iubirii care unește pe om cu Dumnezeu și – în Dumnezeu – cu toți oamenii recunoscuți ca și frați, ca și parte din sine.

A prăznui Sfintele Paști anual – reactualizând în riturile Sfintei Liturghii taina Pătimirii - Morții - Învierii lui Hristos – înseamnă deci a intra în harul – mereu reînnoit – al Botezului nostru, a acelui eveniment sacramental care – cum spune apostolul Pavel – ne-a făcut părtași ai Morții - Învierii lui Iisus și deci ne-a născut la viața de fi ai lui Dumnezeu: «*Ne-am îngropat cu El în moarte, prin botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții*» (Romani 6, 4). Noutatea acestei vieți pe care am primit-o și care trebuie să fi hrănită prin Cuvânt și sacrame, constă în a ține porunca nouă lăsată de Iisus ca și lege fundamentală. El nu doar ne-a revelat iubirea lui Dumnezeu asumând firea noastră de păcătoși și jertfidu-Se pe Sine pentru a obține iertarea și mântuirea, ci ne-a și revărsat în inimă – cu darul Duhului! – iubirea Sa. Suntem deci părtași ai firii dumnezeiești – care este iubire – care ne-a făcut capabili ca să-L iubim pe Tatăl și pe frați așa cum Iisus însuși i-a iubit dându-ne dovada extremă la Cina cea de Taină și pe Cruce. Iisus însuși a devenit «Paștile nostru» (cf. I Corinteni 5, 7), viața noastră cea nouă în Hristos, în puterea acelei legături mistice pe care El o exprimă prin imaginea viței și a mlădițelor (cf. Ioan 15).

De aceea ca și sfântul Pavel ar trebui să ajungem ca să spunem: «*M-am răstignit împreună cu Hristos și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. Și viața mea de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine*» (Galateni 2, 20). Dacă într-adevăr este așa, dacă este Hristos care trăiește în noi, nu putem ca să nu fi «*morți păcatului, dar vii pentru Dumnezeu*» (Romani 6, 11), vii pen-

tru a fi dăruțiți cu un elan de iubire lui Dumnezeu și tuturor fraților. «*Căci – este din nou sfântul Pavel care constată – dragostea lui Hristos, ne stăpânește pe noi, care socotim aceasta, că dacă unul a murit pentru toți, au murit deci toți. Și a murit pentru toți, ca cei ce viază să nu mai vieze loruși, ci Aceluia care pentru ei a murit și a înviat ... Deci, dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată, toate s-au făcut noi*» (II Corinteni 5, 14-15.17). Iată omul înnoit, omul pascal: acela care murind continuu păcatului – adică renunțând la orice legătură cu stăpânitorul întunericului – trăiește ca și fi al Luminii, iar toate gândurile, sentimentele și acțiunile sale izvorăsc de la iubirea lui Hristos. Se lasă deci sfătuit și călăuzit de Duhul Sfânt în sânul Bisericii, care este sfânta koinonie, comuniunea tuturor creștinilor încorporați în Hristos pentru a forma un singur Om nou. Noutatea care nu îmbătrânește niciodată și care ne ține totdeauna într-o veselă uimire a copilăriei duhovnicești este chiar Iisus Hristos răstignit și înviat, iar pe noi uniți cu El în legătura iubirii care este Duhul Sfânt.

Împreună cu El noi trăim de acum îndreptați continuu spre Tatăl, spre Acela care așa «*a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică*» (Ioan 3, 16); împreună cu Iisus am regăsit deci orientarea dreaptă a vieții noastre.

A prăznui Paștele conștienți de aceasta înseamnă și de a redescoperi frumusețea creației, de a ști să contemplăm în univers slava lui Dumnezeu, de a vedea strălucind pe fruntea creștinului pecetea nobilității sale dumnezeiești și deci de a merge spre un orizont de speranță infinită. Într-adevăr, în ciuda întunericului care ne apasă încă din toate părțile, apostolul Pavel ne asigură că «*Hristos cel dintru voi, nădejdea slavei*» (Coloseni 1, 27) este Lumina care nu se stinge și care strălucește deja și cărările istoriei al acestui al treilea mileniu al nostru.

Monahia Anna Maria

Bucuria vederii STĂPÂNULUI

În timp ce se pregătea să iasă din cabinet, un pacient grav bolnav se întoarse spre doctorul său și-l întrebă:

- Domnule doctor, mi-e frică de moarte. Puteți să-mi spuneți ce m-așteaptă dincolo?

Foarte calm, doctorul îi spuse:

- Nu știu.

- Nu știți?! Dumneavoastră, care mergeți la biserică, nu știți ce e dincolo? spuse uimit pacientul.

Discuția avea loc în fața ușii. De partea cealaltă se auzeau schelălăieli și zgârieturi și îndată ce doctorul deschise ușa, un câine țâșni în cabinet sărind pe el plin de bucurie și nerăbdare. Intorcându-se spre pacient, doctorul spuse:

- Ai observat câinele meu? Niciodată n-a mai fost în această cameră și prin urmare

nu știa ce e înăuntru. Știa doar că stăpânul său e aici și, când ușa s-a deschis, a țâșnit înăuntru fără teamă. Așa și eu, nu prea știu cum va fi după moarte, dar ceea ce știu cu siguranță este că Stăpânul meu este acolo și lucrul acesta îmi este suficient.

Cu adevărat noi știm foarte puțin despre viața veșnică.

Aproape nimic. Unicul lucru pe care îl cunoaștem în mod cert este că Stăpânul nostru va fi acolo. Înainte de a se înălța la cer, Iisus a zis: „Eu merg să vă pregătesc vouă un loc, ca unde sunt Eu să fiți și voi”. Înălțarea ne dă certitudinea că avem un prieten nu numai pe pământ, ci și în cer.

Internet: [Pagina copiilor](#)

În ziua de Paști

*Toți copiii azi se îmbracă
Cu ce au ei mai frumos
Și părinții lor le cântă
Învierea lui Hristos.*

*Și la masă ciocnesc astăzi
Toți copiii cei cuminiți,
Ovă roșii și peștrițe,
Cu iubiiții lor părinți.*

*Toți copiii azi sunt darnici
Căci ei știu că lui Hristos
Îi sunt dragi numai copiii
Cei cu sufletul milos.*

*Și copiii buni la suflet
Azi cu bucurie dau
Cozonaci și ouă roșii
La copiii care n-au.*

INFORMAȚII

Din agenda

Părintelui Mitropolit Serafim

1 apr. - slujește Taina Sf. Maslu în Catedrala din Nürnberg.

3 apr. - slujește Sf. Liturghie împreună cu PS Sofian Brașoveanul și un sobor de preoți și diaconi la Landshut și ține cuvânt de învățătură.

8 apr. - slujește Taina Sf. Maslu la Mönchengladbach împreună cu Pr. Cosmin Stan (paroh) și Pr. Cătălin Preda (Bonn) și ține cuvânt de învățătură.

9 apr. - slujește Taina Sf. Maslu în Köln împreună cu Pr. Lazăr Mitu (paroh), Pr. Emanuel Mitu și diaconii: Martin Lissmann, Teodor Tăbuș și Dumitru Dura, urmată de o seară duhovnicească.

10 apr. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mönchengladbach. Participă la agapă.

15 apr. - slujește Taina Sf. Maslu și predică la Heilbronn (Pr. Dr. Ciprian Mocanu), urmată de o seară duhovnicească.

17 apr. - slujește Sf. Liturghie și predică la Düsseldorf (Protopop Iosif Rădulescu). Hirotonește întru diacon pe teologul Ovidiu Marius Cioară pe seama parohiei. Participă la agapă.

22 apr. - slujește Taina Sf. Maslu la Tübingen (Pr. Dr. Nicolae Gilla), urmată de o seară duhovnicească.

23 apr. - Sf. Mc. Gheorghe - slujește Sf. Liturghie și predică la Tübingen cu prilejul hramului, înconjurat de un sobor mare de preoți. Participă la agapa de hram. Seara, slujește Taina Sf. Maslu la Karlsruhe (Pr. Marius Mezinca), urmată de o seară duhovnicească. Constitue un Comitet

Din agenda P.S. Episcop Sofian

pentru procurarea unei biserici la Karlsruhe.
24 apr. - Intrarea Domnului în Ierusalim - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Karlsruhe. Participă la agapă. Prezidează ședința Consiliului parohial și a comitetului pentru procurarea unei biserici.

25-28 apr. - participă la slujbele îndătinate din Săptămâna Mare la Catedrala din Nürnberg.

28 apr. - slujește Sf. Liturghie în Catedrala din Nürnberg. Seara, slujește Denia celor 12 Evanghelii la Ingolstadt și ține cuvânt de învățătură (Pr. Iulian Mihai).

29 apr. - slujește Denia Prohodului Domnului și predică la Ingolstadt.

30 apr. - oficiază la Nürnberg slujba Învierii Domnului. Predică.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

2 apr. - în cadrul unei seri duhovnicești la Capela Sf. Siluan, susține o cuvântare intitulată: "Să ne depășim și să ne dăruim".

3 apr. - împreună cu IPS Serafim, slujește Sf. Liturghie și predică la Landshut.

8 apr. - săvârșește Taina Sf. Maslu la Klagenfurt (Pr. Mag. Visarion Ipati) ține cuvânt de învățătură și poartă dialog duhovnicesc cu credincioșii.

9 apr. - săvârșește Taina Sf. Maslu la Knittelfeld (Pr. Mag. Cristian Greuceanu), ține cuvânt de învățătură și poartă dialog duhovnicesc cu credincioșii.

10 apr. - slujește Sf. Liturghie și predică la Graz (Pr. Mag. Nicolae Liviu Vlcea); participă la agapă.

13 apr. - săvârșește Denia Canonului Mare, la Capela Sf. Siluan;

15 apr. - săvârșește Denia Acatistului Bu-nevestirii, la Capela Sf. Siluan;

16 apr. - Săvârșește Sf. Liturghie în lb. germană și pomenirea morților la Capela Sf. Siluan.

17 apr. - slujește Sf. Liturghie și predică la Berna (Pr. Laurențiu Precup).

22 apr. - participă la prima întâlnire de cooperare între cluburile de export din Bavaria și România la sediul Consulatului General al României în München, unde susține o alocuțiune.

23 apr. - participă la concertul susținut în Sala Senatului din Clădirea Parlamentului Bavariei de Corala "Ciprian Porumbescu" din Suceava.

24 apr. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.

25-29 apr. - săvârșește Deniile Săptămânii Mari la Capela Sf. Siluan;

30 apr. - săvârșește slujba Învierii Domnului la biserica Johannes Baptist din München

Rumänische Orthodoxe Metropolie (KdÖR)

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament: 15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: Liga Bank EG
IBAN: DE 65 7509 0300 0001 1678 04
BIC: GENODEF1M05